

Underbilag

København, den 25. marts 1952.

Til det af folketinget nedsatte udvalg vedrørende forslag til lov om midlertidig forlængelse af forskellige forbrugsafgiftslove.

I anledning af at finansministeren den 19. marts 1952 i folketinget har fremsat forslag om forlængelse et år indtil udgangen af marts måned 1953 bl. a. af lov nr. 437 af 19. november 1950 om omsætningsafgift af forskellige varer m. v., også forsåvidt angår den i loven omhandlede afgift på gulvtæpper og gulvløbere m. v., skal undertegnede organisationer, der repræsenterer den samlede tæppebranche, herved udtale deres dybe beklagelse af, at afgiften på gulvtæpper m. v. er medtaget i forslaget til den omhandlede forlængelseslov.

Organisationerne må — bl. a. under hensyn til den betydning, gulvtæpper i vore dage har fået for hele forbrugerkredsen — indtrængende henstille til det ærede udvalgs overvejelse, om det kan være rigtigt at belægge et så nødvendigt og i langt de fleste tilfælde så jævnt og dagligdags forbrug som gulvtæpper med en afgift som den foreliggende, der ydermere er exorbitant højt ansat.

Den omstændighed, at afgiften ikke er indgået med mindre beløb end beregnet, kan ikke tages som udtryk for, at forbrugerne kan og fortsat bør bære denne afgift. Tværtimod er det vor bestemte opfattelse, at udviklingen er et bevis for, i hvor høj grad gulvtæpper er blevet en nødvendighedsartikel, som derfor ingen kan undvære.

Løvrigt er omfanget af det stedfundne tæppesalg i meget høj grad en virkning af den priskonkurrence, som stagnationen i tæppesalg især til at begynde med, forårsagede, ligesom også den almindelige tilbageholdenhed hos forbrugerne og de som følge af regeringens pengepolitik opståede likviditetsvanskeligheder har ført detailvirksomheder ud i en afsætningspolitik, som for adskilliges vedkommende har haft eller vil få deres undergang til følge.

Når virksomheder — for at holde omsætningen i gang trods den tyngende tæppeafgift — hver dag sælger med tab, betyder dette selvsagt, at også alle andre må sælge med tab, da de ellers intet får afsat. Man kunne så sige, at dette måtte være til gavn for forbrugerne. Men det er naturligvis forkert. Der sker blot det, at afgiften faktisk væltes over på detailhandlerne personlig, således at der her bliver tale om en særbeskatning af et enkelt erhverv, medens forbrugerne betaler den samme pris for tæpperne, som de ville have gjort, hvis der ikke fandtes nogen afgift. En sådan særbeskatning kan aldrig have været tilsigtet, og den bør omgående bringes til ophør.

I forbindelse hermed må det udtrykkeligt fastslås, at der skal finde tilbagebetaling af erlagt afgift sted, forsåvidt angår alle afgiftsberigtigede gulvtæpper m. v., som ved afgiftens bortfald befinder sig på detailhandelens lagre. En opgørelse og refusion af afgiften kan da heller ikke volde toldvæsenet nogen særlig vanskelighed, når henses til den dygtighed og sikkerhed, hvormed toldvæsenet ved afgiftens gennemførelse løste efterbeskatningsproblemet. Hvis man ved denne lejlighed havde undladt at gennemføre en efterbeskatning, kunne noget have talt for, at refusion ikke skulle finde sted ved afgiftens bortfald. Men dette synspunkt har under hensyn til den gennemførte efterbeskatning nu ikke nogen mening.

Dertil skal føjes, at de handlende, hvis refusion ikke fandt sted, selv ville komme til at bære *hele* den på de nuværende lagre hvilende afgift, da konkurrencen vil bevirke, at de hidtidige priser ganske enkelt ikke kan opnås, når nye og afgiftsfri tæpper kommer i handelen.

Skulle udvalget imidlertid mod vor forventning og til trods for de anførte tungtvejende grunde komme til det resultat, at gulvtæpper m. v. — herunder f. eks. også papirtæpper, jute- og kokostæpper, kludetæpper, sengeforliggere, bademåtter etc., altså ganske jævne forbrugsvarer — bør anses som luksusvarer og i denne anledning beskattes, skal vi tillade os så indtrængende som muligt at anmode om